

ČÁST II

DUCHOVNÍ OBROZENÍ

Kapitola první

CHÁPÁNÍ PRAVÉ LIDSKÉ PŘIROZENOSTI

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 170 – 178, 1. kapitola, část II.

Aby se pochopil a mohl sledovat proces duchovního obrození lidí na planetě Zemi, je nejprve nutno porozumět pravé lidské přirozenosti.

Jak se uvedlo v první části této knihy, bylo v průběhu mnoha milionů let chápání pravé lidské přirozenosti zkresleno, zkaženo a zmrzačeno, aby se lidé odváděli pryč od duchovnosti. Tento zkreslený náhled neustále moří lidskou mysl, oslepuje ji nepravdami vědeckých závěrů, které definují původ lidského života ze zdroje jiného než pravého.

Falešnost těchto závěrů se v lidech neustále posiluje a omílá s pomocí argumentů, které jsou inspirovány tím, že lidský život jako by měl začátek či konec. Dvěma takovými záležitostmi, o kterých se v současnosti uvažuje, jsou právo na život a potrat a právo na smrt i na to, aby si umírající osobě mohl odebrat takzvaný podpůrný životní systém.

Obě tyto záležitosti jsou založeny na zcela a úplně nesprávných předpokladech. Neustále lze slyšet dvě fráze: Začátek života a jeho konec. Neustále se opakují, poskytující lidem dojem a pevné přesvědčení, že život někdy někde skutečně začíná a někde a někdy jindy končí.

Nesprávnost a ohavnost těchto tvrzení vede k mnoha omezením, projekcím, očekáváním, diktátům a kontroverzím, které jen přispívají k obecnému zmatku a slepotě a ke kritickému rozpoložení všech lidských systémů.

Podobná tvrzení jako tato by vedla k víře, že lidský život je úplně, zcela a naprosto závislý na funkcích fyzického těla a mozku. Funkce orgánů lidského těla a jeho mozku se kladou na roveň životu. Přestanou-li tyto funkce a tělo již nereaguje, život je ukončen. Tudíž život není nic víc než tělesné funkce. Toto je nejvíce ohavnou nepravdou, kterou vědci, mnohá náboženství a zákon považují za pravdu a kterou ovlivňují smýšlení ostatních. Směšnost této situace lze ilustrovat na zákonech, které jsou sestavovány na základě těchto závěrů. A ještě více směšné jsou spory okolo záležitosti potratů a práva zemřít.

Kdyby tito lidé jen chtěli vědět a pochopit, že život nezávisí na tělesných a mozkových funkcích, nemá v nich původ a nemá s nimi sám o sobě nic společného; že život je v těle, ale tělo není v životě, pak by se všechny tyto problémy staly nadbytečnými a nedůležitými a přestaly by být problémy vůbec.

Individuální život a individuální lidské tělo slouží určité jednotlivé funkci. Když tato funkce splní svůj účel, tělo již není nutné. Taková funkce je kvůli své individuální povaze výsledkem svobodné volby každého jednotlivce se na ní z jistých důvodů podílet v rámci těla. Tělo se stává zvláštním prostředím, ve kterém se taková funkce uskutečňuje. Protože je život k tělu přiřazen, ani nezačíná, ani nekončí se zastavením funkcí tělesných orgánů a mozku. Funkce tělesných orgánů a mozku jsou výsledkem přítomnosti tohoto zvláštního života v tomto zvláštním těle, ale ne opačně, jak věří vědci, lékaři, tvůrci zákonů a mnozí náboženští vůdcové. Protože se takový život může projevit na základě ideje svobodné volby, je každé jednotlivé individuum odpovědné za to, kdy, kde a za jakých okolností se takový projev života ve fyzickém těle odehraje. Tudíž jedinec určuje, kdy má být počat v těle a kdy je opustí.

Život jedince před tím, než se projeví ve fyzickém těle, je v jeho ideji, která od věčnosti přebývá v Nejvyšším, kdož jest Absolutním životem Absolutního „JÁ JSEM“. Jeho život pokračuje po jeho odchodu z fyzického těla do jiné, jím zvolené dimenze či jiného stavu.

Protože život vzniká ze svého Absolutního zdroje a projevuje se v nekonečné variaci a v nekonečném počtu jednotlivců, nelze jej ohraničit jednou zvláštní délkou, jakou je délka tělesného života. Kvůli Absolutní povaze svého původu vždy jest. To, co nastává, probíhá a stává se, není životem, který vždy jest (jediné Nejvyšší vždy jest), ale jen jednotlivým projevem života ve formě jedinečných a neopakovatelných projekcí. Ale protože cokoli nastává, probíhá a stává se, činí tak z Absolutního „JÁ JSEM“, pokračuje to ve věčném stávání se, aby se to přibližovalo k Absolutnímu „JÁ JSEM“. Jakmile se tedy odehraje takové manifestace individuálního života, nemůže nikdy přestat ve svém stávání se a pokračuje bez ohledu na svou zevní formu.

Na základě tohoto lze spatřovat marnost a směšnost všech, kdo bojují za právo plodu na život, a tudíž oponují potratům, a těch, kdo chtějí udržovat tělo naživu umělými prostředky. Jak se shora tvrdí: Je to záležitost individuální volby. Nikdo jiný nemůže a nesmí diktovat či napsat zákony, aby řídil takové věci, jakými jsou individuální osobní život a možnosti volby; to je záležitostí mezi jedincem a Pánem Ježíšem Kristem. Život nezačíná početím, ale ideou této specifické manifestace života v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího. Je-li třeba kvůli nějakým duchovním důvodům, které jsou známy jen Nejvyššímu a ideji toho jedince, mít zkušenost plodu a jeho potratu, pak je správné a náležité, že se tento akt odehraje. Tímto aktem se nezničil žádný život. Jen se na základě rozhodnutí této ideje zastavil jeho individuální projev ve fyzickém těle. Je absurdní hovořit v této situaci o právu na život plodu, protože život je věčný, bez ohledu na tělesný projev.

Taková idea tedy vyhledává synchronizovanou situaci nějaké dvojice těch, kteří se za svým vlastním účelem a u své potřeby rozhodli s pomocí svého individuálně projevovaného života být v této synchronnosti s touto ideou. Celé toto uspořádání je tedy výsledkem takové synchronnosti a volby podílet se na něm jak u ideje samotné, tak i u dvojice či ženy, která se rozhodla potratit plod. Kvůli takovému uspořádání se to týká pouze těch, kdo v něm mají účast. Jakékoli vměšování z vnějšku je vměšováním do jejich svobody volby a je bezohledným, nerozvážným a surovým porušením jejich individuálních lidských práv. Nelze sestavit žádné morální, společenské, právní či náboženské zákony, které by mohly zabránit takovému rozhodnutí. Takové zákony a požadavky se snaží odejmout individuálnímu životu příležitost k poznání a ke zkušenosti z takového procesu, jakým je například potřeba prožít kvůli duchovním důvodům potrat, což hraje důležitou roli pro ty, kdo se v tom zúčastní. Důležitost tohoto poučení a této zkušenosti má duchovní důsledky, které daleko překračují schopnost lidské mysli je pochopit, neboť ta je omezena v délce

svého tělesného života.

Takové záležitosti, jakými jsou potrat a právo na život, tedy nemají být veřejnou záležitostí. Ponechávají se zcela na rozhodnutí jedinců a jejich svědomí. Není dovoleno nikomu, aby nad těmito záležitostmi vynášel jakékoli morální, společenské, zákonné či náboženské soudy.

A totéž je pravdou ohledně práva zemřít. Nikdy se neumírá. Taková věc, jakou je smrt, neexistuje. Opouští se pouze vlastní tělo. Umělé prostředky, které nutí život, aby setrval v těle, porušují jednotlivcovy volby a rozhodnutí. Nutí pouze ducha tohoto jedince, aby udržoval hlídku nad tělem místo toho, aby pokračoval v důležité činnosti, kterou chce vykonat v jiných dimenzích. Proto, když je zřejmé, že nejsou již přítomné známky života, nemá se tělo nutit, aby fungovalo. Všechny umělé prostředky tohoto donucování mají přestat a tělu se má dovolit, aby šlo svou přirozenou cestou. To umožňuje větší svobodu volby jedincově duchu, jenž obsahuje skutečný život a skutečnou individualitu, ať je nutné se navrátit k tělu a reaktivovat jeho funkce, nebo je čas ho opustit nadobro.

Takové jsou právě duchovní důsledky a souvislosti těchto dvou záležitostí.

Pravé lidské přirozenosti se nikdy neporozumí, jestliže se odvozuje z mozkových a tělesných funkcí. Takové odvozování vede pouze k nesprávným pojetím, definicím a závěrům, které nemají žádnou platnost v pravé skutečnosti.

Aby se správně porozumělo pravé lidské podstatě, je nutné pochopit proces stvoření. Jak se tvrdí ve druhé kapitole první části této knihy, stvoření nastává, probíhá a stává se z nestvořeného stavu, který je svou Absolutní esencí a Absolutní substancí, svým Absolutním jsouncem a Absolutním bytím, Absolutním životem v Sobě a Sebou. Funkcí takového Absolutního života je Absolutní stav a Absolutní proces v jeho Absolutní lásce a Absolutní moudrosti, což ustanovuje Absolutní „JÁ JSEM“. Není nic, co jest, vyjma Absolutního „JÁ JSEM“. Jelikož tu kromě Absolutního „JÁ JSEM“ není nic, cokoli existuje, existuje procesem nastávání, probíhání a stávání se z Absolutního „JÁ JSEM“.

Prvotní je idea (verbum - slovo) jakéhokoli takového nastávání, probíhání a stávání se. Za druhé je tu projevení se této ideje. Každá idea Absolutního „JÁ JSEM“ má kvůli Absolutní povaze tohoto „JÁ JSEM“ sklon k tomu, aby byla. Protože je vytvořena v „JÁ JSEM“ a protože vedle „JÁ JSEM“ není nic jiného, odráží tato idea všechny principy, kategorie, atributy, odvozeniny, důsledky a následky tohoto „JÁ JSEM“. Protože je tato idea založena a má základ v Absolutním „JÁ JSEM“, tíhne ke svému Absolutnímu „JÁ JSEM“ relativnímu k Absolutnímu „JÁ JSEM“. Jelikož je Absolutní „JÁ JSEM“ Absolutním vědomím a Absolutním sebeuvědoměním, má jakákoliv idea také sklon být vědoma a sebevědoma relativně ke svému Absolutnímu zdroji.

Takže je každá taková idea nadělena vším z toho Absolutního relativně pouze k tomu Absolutnímu. V tomto smyslu je stvoření v podstatě nadělením. Veškeré stvoření se tudíž odehrává nadělením z Nejvyššího, kdož jest toto Absolutní „JÁ JSEM“.

Když nějaká idea sentientní entity nastane v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího, samou podstatou svého stavu a procesu tíhne ke svému probíhání a nakonec se určitě stává. Taková idea je nadělena vším, co má Nejvyšší, relativně k Němu/Ní. Může to být jen relativně, jelikož přenést a nadělit Absolutno v jeho celistvosti do něčeho, co musí nejprve nastat, proběhnout a pak se nakonec stát, je nemožné. Důvodem je to, že Absolutní je nestvořené, protože vždy jest. Podstatou nestvořenosti je její

Absolutnost. Tedy cokoli je stvořené, nemůže být samo o sobě Absolutnem, může ale pouze relativně obsahovat všechny Absolutní Principy.

V této relativnosti je Absolutní přítomnost, jelikož je z Absolutna. Avšak v Absolutním neexistuje nic relativního. Proto se nemohou žádné stvořené stavy a procesy považovat za Nejvyššího - jak tomu některé panteistické a podobné filosofie věří - protože nastávají, probíhají a stávají se z Nejvyššího. Kvůli tomu je Nejvyšší, ačkoli je v nich, přesahuje Svou Absolutní přirozeností ve všech ohledech.

Jelikož tedy není nic jiného než Nejvyšší, nelze myslet či pojímat žádný jiný zdroj či jinou formu schopnou počít život relativní k Jedinému Absolutnímu životu. Protože je jen jeden Absolutní zdroj a jedna Absolutní forma takového života - což jest sám Absolutní život Absolutního „JÁ JSEM“, cokoli je stvořeno z nadělení Nejvyššího, je stvořeno ku podobě a obrazu Nejvyššího.

Odtud tvrzení v Bibli, že „člověk byl stvořen ku podobě a obrazu Boha“.

Z tohoto plyne pravé porozumění lidské přirozenosti, jejíž popis následuje.

Jak bylo uvedeno v první a druhé kapitole první části této knihy, jsou ve veškerém Stvoření stupně následnosti a oddělenosti, které odrážejí přirozenost Nejvyššího. První stupeň se nazývá nejnižším stupněm. Ten je duchem Nejvyššího. Je to stav a proces principů, kategorií, idejí, myšlenek a všech jejich odvozenin v jejich nanejvýš ryzím Absolutním jsoucnu a Bytí. Z nich je stvořen nejnižší stupeň každé sentientní entity. Nejnižší stupeň je duchem každé vědomé uvědomělé entity, který v sobě obsahuje veškeré principy, kategorie, ideje, myšlenky a veškeré jejich odvozeniny v nanejvýš ryzím relativním stavu a procesu, jsoucnu a bytí relativně k jejich Absolutní hodnotě z Nejvyššího. Je to střed všeho v číjící entitě, podobný Absolutnímu středu všeho v Nejvyšším. Z tohoto stupně - jak neustále vyzařuje svůj stav a proces všech principů, se ustanovuje intermediální stupeň. Každá idea nejnižšího stupně postupuje kvůli svému bytí naživu a „jáství“ ke své aktualizaci. Proces aktualizace je procesem probíhání, který transformuje nastávání ideje do její vlastní duševnosti. Takto transformovaná idea se stává intermediálním stupněm sentientní entity. Z tohoto stupně se ustanovuje třetí čili nejzevnější stupeň. Jakmile se idea aktualizuje ve své duševnosti - ve druhém stupni, je připravena se uskutečnit v konkrétní formě. Taková forma ustanovuje stávání se této ideje. Takže proces realizace je procesem stávání se ideje, která nastala v centru, proběhla v aktualizaci a nyní se objevuje v konkrétní formě. Taková forma, zvaná tělem sentientní entity, není nutně vybudovaná jen z elementů hmoty. Je vybudovaná z elementů toho prostředí, které si vědomé uvědomělá entita zvolila pro svou konkrétní realizaci. Je třeba mít na paměti, že hmota sama o sobě neustanovuje veškerost nejzevnějšího stupně; hmota je jen vedlejším produktem, nejzevnější vrstvou nejzevnějšího stupně. Proces tohoto uspořádání vede k ustanovení následujících rysů pravé lidské přirozenosti:

1. Podoba a obraz Nejvyššího je prototypem, ze kterého je vybudována lidská přirozenost. Podoba ustanovuje všechny principy, kategorie a stavy, které mohou být zahrnuty pod pojem femininity. Obraz ustavuje všechny principy, kategorie a procesy, které lze zahrnout pod pojem maskulinity. V souhrnu zakládají princip sentience, který obsahuje vše, co umožňuje stav a proces „JÁ JSEM“. Sentience je sama mysl, již a skrze niž je stvořena lidská podstata.

Podoba a obraz Nejvyššího se tedy promítá, šíří a naděluje do obsahu a formy odlišné od jeho a jejího Absolutního zdroje a do tohoto obsahu a této formy se přenášejí všechny atributy, rysy a charakteristiky, které dělají lidskou bytost pravou lidskou

bytostí. Pravá lidská přirozenost je tedy extenzí, procesem, stavem, projekcí a odrazem Nejvyššího v rozpoložení relativním k Absolutnímu rozpoložení Nejvyššího.

2. Podoba Nejvyššího, která se přenáší do lidské přirozenosti, ustanovuje její jsoucnost. Z něho každý nastává. Aby se v pravém smyslu nastávalo, je nutno uznat stav takového nastávání v jsoucnosti podobnosti. Toto uznání ustanovuje pravý smysl vlastního jsoucnosti.

Obraz Nejvyššího, kletý se přenáší do pravé lidské přirozenosti, ustanovuje její bytí. Z něho každý probíhá. Aby se v pravém smyslu probíhalo, je nutno uznat proces takového probíhání v bytí toho obrazu. Toto urvání zakládá pravý smysl vlastního bytí. Kombinace pravého smyslu jsoucnosti a bytí vytváří základ či základnu vlastního stávání se tím, čím kdo skutečně je.

3. Nadělení jsoucnosti ustanovuje konkrétní stav pravé lidské přirozenosti. Do tohoto stavu jsou z Absolutního stavu přeneseny všechny zvláštní kategorie a principy ve své relativní kondici. V tomto stavu se získá pocit prostoru vlastního jsoucnosti. Nadělení bytím ustanovuje konkrétní proces pravé lidské přirozenosti. V tomto procesu se přenáší z Absolutního procesu všechny zvláštní kategorie a principy ve své relativní kondici. Tímto procesem se získává pocit subjektivního času své vlastní existence.

4. Stav pravé lidské přirozenosti ustanovuje její esenci. Esence je bázi vlastního jsoucnosti, která zahrnuje vše, co se vztahuje k podobě Nejvyššího. Proces pravé lidské přirozenosti ustanovuje její substanci. Ta je pravou formou, jíž a z níž se projevuje vlastní bytí. Je to forma obrazu Nejvyššího, která je substancí vlastního bytí.

5. Jakmile se ustanoví esence pravé lidské přirozenosti, dalším krokem je její oživení. Takové oživení se uskuteční projekcí Absolutní lásky způsobem relativním k esenci Absolutního jsoucnosti Nejvyššího. Projekce této lásky přináší do pravé lidské přirozenosti pocit bytí naživu. Láska se tedy stává pravým zdrojem jejího života. Když je utvořena substance pravé lidské přirozenosti, je dalším krokem její osvícení. Takové osvícení se uskutečňuje projevem Absolutní moudrosti způsobem relativním k substanci Absolutního bytí Nejvyššího. Projev této moudrosti přináší pocit vzhledu do pravé lidské přirozenosti. Moudrost se tedy stává pravou formou jejího životního procesu.

6. Stav lásky pravé lidské přirozenosti vytváří její vůli k bytí. Láska chce být, aby mohla dávat a přijímat, sdílet a oplácet. To je její pravá podstata. Toto chtění ustanovuje vůli pravé lidské přirozenosti. Ta je jejím tvořivým principem. Jím a skrze něj tvoří stavy a rozpoložení pro vyjádření takové lásky.

Proces moudrosti pravé lidské přirozenosti vytváří její rozumové procesy. Je její rozumovostí a racionalitou. Ta vyvěrá z pocitování bytí za účelem vnímání. Moudrost chce vnímat, aby měla správnou formu pro lásku, aby milovala moudře a náležitě. To je pravou podstatou moudrosti. To je její pohonný princip. Dává to pohnutky k vnímání, aby se ustanovil proces, kterým a skrze který se vše ve svém bytí řídí a uvádí do pořádku, dávající tomu všemu pravou harmonii a krásu.

7. Vůle být vede k vložení smyslu zvláštnosti jednotlivcovy vlastního života. Vůle je zdrojem, ze kterého se do pravé lidské přirozenosti vkládá pocit vlastního individuálního života. Jedinec tedy počíná mít pocit svého vlastního života. Ze svých rozumových procesů získává schopnost porozumět svému vlastnímu životu, která ustanovuje základnu, na níž vzniká všeobecné porozumění.

8. Smysl vlastního života dává pravé lidské přirozenosti základ, který iniciuje to, že se objeví motivace. Z něho se jedinec motivuje, aby byl. Tato motivace vede k ustavení obecných motivačních faktorů lidské přirozenosti.

Jakmile se ustanoví schopnost chápat vlastní život s jejím obecným faktorem porozumění, dává to popud k rozvoji inteligence pravé lidské přirozenosti. Inteligence je rozlišující a odlišující faktor pravé lidské přirozenosti, který umožňuje její přizpůsobování, její adaptaci, flexibilitu a mobilitu.

9. Faktory obecné motivace pravé lidské přirozenosti iniciují objevení se jejích pocitů a emocí. Ty ustanovují v jedinci vlastní centrum jeho jsoucná, z něhož vyzařuje celkový tón a způsob jeho života.

Z inteligence pravé lidské přirozenosti počíná její myšlení čili její proces myšlení, který jí umožňuje zvažovat a určit směr jejího bytí.

10. Tón a způsob pocitů a emocí pravé lidské přirozenosti jí poskytuje uvědomění vlastních schopností, což jí umožňuje se uplatnit a ocenit.

Z procesu myšlení pravé lidské přirozenosti se získává smysl pro poznatky, který vede k utváření paměti těchto znalostí, které se mohou využít v čase a prostoru v souladu s požadavky vlastního života. Utváření takové paměti dává zrod obecnému procesu paměti pravé lidské přirozenosti ve formě pamatování, nezapomínání, zachovávání a vybavování. Obecné poznatky se formují do shluků idejí, pojmů, symbolů a obrazů, což dává pravé lidské přirozenosti schopnost abstraktního myšlení.

11. Z vědomí vlastní potence se utváří pocit identity. Jedinec náleží sobě. Z poznatků a jejich zapamatování, idejí, pojmů, představ a symbolů se vyvíjí smysl „jáství“. Je to „já“, kdo ví, pamatuje si, představuje si, myslí a vnímá.

12. Identita sebe sama vede k uvědomění vlastní svobody. Jediné ve svobodě má vlastní jsoucná zajištěný smysl a stává se esencí a stavem pravé lidské přirozenosti. Ze získaného pocitu jáství se odehrává proces nezávislosti pravé lidské přirozenosti. Je pravou substancí a pravou existencí jedincova života, která ustanovuje možnost jakéhokoli smysluplného procesu jeho „já“.

13. Svoboda vlastního jsoucná a esence v jedincově stavu iniciuje ustanovení pravého sebeuvědomění. Touto svobodou a skrze ni se jeden stává vědomým vlastního jsoucná a vlastní esence jako faktického, aktuálního, zkušeností daného a skutečného stavu.

Nezávislost bytí a substance jedincova procesu vede k vytvoření vlastního sebepojetí. Jedinec může nyní pojímat své vlastní bytí a substancí jako faktický, aktuální, zkušeností daný a skutečný proces.

14. Jakmile se plně dosáhne sebeuvědomění, pak je dovoleno vytvořit postoj k sobě samému. Nyní je možno zaujmout vůči sobě samému jistý postoj, což dává jedinci pocit jsoucná někým ve stavu. Na straně druhé vede pojetí sebe sama k procesu vnímání sebe sama, který jedinci umožňuje vnímat sebe sama v neustálém trvání vlastního bytí.

15. Postoj k sobě samotnému vytváří potřebné aktivity vlastního jsoucná, skrze které se jedinec aktualizuje v konkrétním vlastním stavu. Vnímání sebe sama dává zrod potřebnému chování jedincova bytí, kterým se uskutečňuje v realitě svého vlastního

procesu.

Činnost a chování pravé lidské přirozenosti tedy určují vnitřními stavy a procesy, které pak určují výběr vhodného prostředí, jež slouží jako spoušť pro ustanovené vzory činností a způsobů chování pro vlastní já. Tak tedy jeden vytváří své vlastní prostředí, v němž se může aktualizovat jeho vlastní činnost a uskutečnit jeho vlastní chování.

16. Ustavené sebeuvědomění a vytvořené vnímání sebe sama dává zrod schopnosti odlišovat subjekt od objektu a oddělovat vnitřní a vnější vesmír. Jedinec se stává vědomým své vlastní pozice, místa a situace jako subjektu ve vztahu k pozici, místu a situaci něčeho či někoho jiného, jež či jenž se stává objektem.

17. To vede k ostrému rozlišování „já“ od „ty“, což vytváří hranice „já“ a jeho osobního prostředí, prostoru a času a chrání to „já“ před vměšováním a rušením všeho vnějšího od těchto hranic.

18. Taková situace vede k vytváření různých potřeb vlastního jsoucná, stavu a vlastní esence, které se musí uspokojit, aby se zajistilo jednotlivcově neustálé fungování náležitým, správným a příjemným způsobem. To pak vede k utvoření požadavků na proces bytí a na jeho substanci, který a která může poskytnout všechny příležitosti pro uspokojení těchto esenciálně důležitých potřeb.

19. Z těchto utvořených potřeb se rodí přání být v co nejlepším možném stavu toho nejlépe možného jsoucná. Z takto ustanovených tužeb se vyvíjí zájem o proces vlastní existence a jejího bezpečného a pohodlného trvání.

20. Ten dává zrod důležité schopnosti volit z různých alternativ, které jsou k dispozici pro udržování náležitého stavu jsoucná a jeho esence. Tato schopnost volit vytváří proces rozhodování, v němž jedinec přichází k závěru, jaký výběr se má provést a jaké důsledky by měl přinést.

21. Jakmile je vědomí volby ve vlastním jsoucnu a proces rozhodování je ve vlastním bytí, vede to k ustanovení životně důležitého stavu veškeré pravé lidské přirozenosti - k utvoření sklonů. Sklony určují kvalitu lidské psychiky a jejich voleb a rozhodnutí. Ustanovují skutečnou základnu, na níž se mohou upotřebit následky a důsledky vlastních aktivit a vlastního chování. Ustanovují vztahy a vedou k nim. Sklony vytvářejí obsah, význam a účel vztahů.

22. Sklony a vztahy zakládají vnější postoje a pozice, které kdo zaujímá s ohledem na sebe a na druhé, jakož i vzhledem k životu, vesmíru, Nejvyššímu a ke všem záležitostem, které se k nim vztahují. Vnější postoje jsou ze stavu jsoucná a jeho esence, jak se vnímají ve vztahu k jakémukoli jinému stavu jsoucná a jeho esenci, zatímco pozice jsou z procesu bytí a jeho substance, jak se utvářejí vzhledem k jakémukoli jinému procesu bytí a jeho substanci.

23. Takové uzpůsobení umožňuje utvoření rozličných orgánů duchovních, duševních, emočních, intelektu, sexuálních a fyzických za účelem vysílání a přijímání informací o stavu a procesu vlastního jsoucná a bytí. Na mechanistické úrovni se to objevuje ve formě stimulů a reakčních interakcí.

Jelikož formování a iniciace takového uspořádání je výsledkem nejnítěnějších, vnitřních a subjektivních stavů a procesů, jeho vznik se neodehrává v samotném prostředí, jak naznačuje dogmatická a behaviorální pseudopsychologie současnosti.

V této souvislosti je prostředí jen extenzí, konkrétním projevem a „objektivizací“ vnitřních stavů a procesů lidské mysli, vybrané kvůli zvláštním reakcím v souladu s popudy vybraných vnitřních aspektů sklonů a vztahů vlastního „já“. V tomto ohledu nemůže být prostředí samo o sobě nikdy pravým zdrojem popudů reakcí lidské mysli, protože tyto popudy tam byly promítnuty za účelem spuštění určitých typu reakcí, které se zvolily v procesu vytváření sklonů a vztahů jsoucna a bytí „já“. Takže „já“ - čili pravá lidská přirozenost - je původcem jak skutečných stimulů, tak i skutečných reakcí. Prostředí slouží pouze jako prostředek, stvořený za tím účelem lidskou myslí v rámci Absolutní mysli Nejvyššího, aby umožnilo uskutečnění takových jednání a chování v jejich formě vnějších reakcí. Samo o sobě prostředí ani nevytváří, ani neprodukuje, nezpůsobuje a nepodporuje taková jednání a chování.

24. Tento stav a proces vysílání a přijímání přispívá k vytváření hodnocení a soudů. Je třeba odhadnout nejvhodnější formu a obsah vysílaného a je třeba se učit posuzovat svou úroveň a otevřenost pro přijímání a reagování.

25. Ze schopnosti náležitě hodnotit a správně posuzovat povstává důvěra ve vlastní odhad a spolehnutí se na vlastní soudy. Taková důvěra, spoléhání se, víra a záruka má v obecném smyslu dalekosáhlé důsledky pro veškerou lidskou přirozenost, neboť nedostatek těchto kvalit podkopává její optimální funkci a působení.

26. S ustanovením náležité úrovně důvěry, spoléhání se, záruky a víry v sebe sama se jedinci umožňuje postoupit - srovnat samého sebe se všemi ostatními a všechny ostatní se sebou. To vede k utvoření vědomí společenství. Srovnání sebe sama s druhými vede k objevení společných základů, rysů, zájmů, sklonů atd. s někým jiným, buď zcela, či částečně. Tak se zakládá smysl pro podobnost a sounáležitost s jedním obecným jsoucnem a bytím.

27. Zároveň vede schopnost srovnávat k objevu a vytvoření hlubokého smyslu a vnímání vlastní jedinečnosti a odlišnosti od někoho či něčeho jiného. Nikdo jiný není přesně stejný jako já. Takové rozlišování vede k správně postřehujícímu pravidlu zformulovanému některými moderními sociálními psychology, které tvrdí, že jeden je v některém ohledu jako kdokoli jiný, v některém ohledu jako někdo jiný a konečně v některém ohledu je takový, jako nikdo jiný.

28. Takový objev a uvědomění si odlišností a stejnosti vede k rozvoji tolerance a uznalosti. Jedinec se učí potřebě tolerovat rozličnost kvalit lidských vyjádření a existencí a přijímat odlišnosti, které mezi všemi lidmi existují.

29. Stav jedincova jsoucna a bytí vede k rozvíjení stability jeho vlastního já. Proces jedincova bytí a jeho substance vede k potřebě neustálé progresivní změny. Takže stabilita a změna se stávají hlavními motivačními faktory pravé lidské přirozenosti a lidského konání i chování. Tyto faktory jsou velmi důležité pro pochopení pravé lidské přirozenosti. Kvůli své stabilitě a svému měnění se je kdykoli možné změnit ve stavu vlastního jsoucna a bytí cokoli, co kdo chce či pociťuje nebo si přeje, aby se změnilo v souladu s vlastními volbami a rozhodnutími. Stabilita pravé lidské přirozenosti je vtělena v její schopnosti se měnit. Je vrozeným stavem pravé lidské přirozenosti.

30. To vede k závěru, že pravá lidská přirozenost je jak stálá ve svém jsoucnu a esenci, tak i dynamická ve svém bytí a substanci. Stálost a dynamičnost dává lidské přirozenosti energii, vitalitu a sílu k tomu, aby byla a existovala.

31. Svoboda lidské přirozenosti ve stavu jejího jsoucna a její esence jí dává smysl pro odpovědnost za sebe sama, za vlastní rozhodnutí a důsledky. Jedinec je zcela, úplně a

docela zodpovědný za svůj život a jeho následky, neboť má svobodu a všechny nástroje svého ducha, své duše a svého těla – jednu mysl, aby učinil toto jsoucno plně aktivním, funkčním a hodným štěstí, lásky a dobré vůle.

Nezávislost lidské přirozenosti v procesu jejího bytí a její substance jí dává smysl pro povinnost vlastního řádného a bezproblémového plynutí a trvání. V takové nezávislosti má jedinec vše, co je nutné pro moudrý, rozumný, racionální, promyšlený, znalý a dobře vyvážený proces svého bytí a své substance.

32. Protože jedinec nastává, probíhá a stává se z Jednoho, kdož vždy jest bez toho, že by nastával, probíhal a stával se, jsou mu - aby se jeho jsoucno a bytí neustále stávalo - poskytnuta plná práva a výsady k tomuto jsoucnu a bytí. Hlavními právy takového jsoucna a bytí jsou právo být sám sebou, volit a nést následky voleb; právo milovat a chtít, být šťasten, naplněn a spokojen; právo na radost, rozkoš, potěšení a zábavu; právo odmítnout všechny pozitivní kvality, které má od Nejvyššího; a právo odmítnout uznání Nejvyššího. Hlavními výsadami takového jsoucna a bytí jsou: výsada být moudrým, vědět a chápat; výsada být rozumným a racionálním, svobodně myslet dle svého přání; výsada se rozhodovat a výsada být inteligentním či bláhovým.

33. Všechna tato zodpovědnost, všechny povinnosti, práva a výsady spolu s dostupností všeho, z čeho sestává pravá lidská přirozenost, to vše vkládá do vlastních rukou smysl pro vlastní určení a osud. Takže se z vlastního stavu jsoucna, jeho esence a procesu bytí a jeho substance, které kdo má od Nejvyššího, určuje, jaký má kdo osud v jakémkoli čase, místě, stavu, rozpoložení, dimenzi, úrovni, světě, vesmíru, stupni atd. V takové konotaci pravé lidské přirozenosti je tedy každý plně, zcela a docela odpovědný za vše, co se stane či nestane v jeho životě. Každý vlastní svou pravou lidskou přirozenost ve zvolené míře a úrovni jejího individuálního projevu. Neustále se poskytují všechny příležitosti, nástroje, prostředky a prostředí pro jakýkoli typ aktualizace a realizace pravé lidské přirozenosti. Způsoby této aktualizace a realizace jsou možné v nekonečné rozmanitosti a nekonečném počtu.

Pravá lidská přirozenost ve všech svých kategoriích, principech a attributech, odvozeninách, charakteristikách, rysech a jejich schopnosti se projevit je tedy navždy vštípena jako potenciál v každé živé buňce. Lidská buňka je vnějším fyzickým nosičem, kontejnerem a prostředkem těchto potenciálů. Tyto potenciály nelze nikdy žádnými prostředky zničit nebo pozměnit. To je zákon života, který má původ v Absolutním zákoně Absolutního života Absolutní Božské prozřetelnosti Nejvyššího. Tento zákon se může nazývat zákonem lásky a moudrosti. Když lidské fyzické buňky splní svou funkci ve fyzickém projevu svých forem, uvolňují všechny tyto potenciály a vytvářejí se pro ně nové nádoby, jímače a nosiče z prvků, stavů, kondic a procesů, které si lidé zvolili pro jejich věčnou progresivní manifestaci v některé jiné dimenzi či úrovni jsoucna a bytí.

V takovém uspořádání nelze v potenciálech samotných nic zfalšovat. Jedinou věcí, kterou se může zfalšovat či pozměnit, jsou cesty, směry a prostředky toho, jak se budou projevovat ze svého nejnižšího stavu a procesu v zevních následných a souběžných krocích na úrovni jejich transformace do duševnosti a jejich konkretizace v lidském těle a chování.

To byla situace, kterou využili pseudotvůrci k fabrikaci pseudolidí. Pokroutili, zvrátili, zamořili, pošpinili a zmrzačili neustále progresivní duchovní plynutí všech těchto potenciálů na úrovni jejich transformace do duševnosti a pozměnili jejich projev v konkrétní reprezentaci lidského chování, postojů, sklonů a rozhodnutí. Vyvinuli tedy protichůdný pohyb přesně opačný k neustále dopředu a dále plynoucímu toku

duchovního pokroku, určenému těmi potenciály, které zakládají pravou lidskou přirozenost. Taková situace, jak se to již probralo, vede k neustálému napětí, tlaku a stresu všech lidských systémů a samotné pravé lidské přirozenosti. Výsledkem toho jsou všechny druhy nepravostí, krizí, zhroucení a kolapsů a jejich souvztažných duchovních, duševních, emočních, intelektuálních, sexuálních a fyzických nemocí, potíží, symptomů, nehod, incidentů atd.

Ale kvůli nepřirozenosti a abnormalitě takového antiproduktivního stavu a procesu a kvůli neustálému sklonu těchto potenciálů, které zakládají pravou lidskou přirozenost, aby se znovu nastolilo normální, přirozené, dále a dopředu směřující duchovní plynutí, se v jednom bodě, v určitém čase a místě taková antiproduktivita úplně zhroučí a navždy zkolabuje. Jejím zhroucením a kolapsem se znovu nastolí přirozené a normální plynutí potenciálů pravé lidské přirozenosti a postoupí na všechny úrovně, kroky a stupně jejich manifestování a ustanoví se znovu vláda pravé lidské přirozenosti.

Takto začíná duchovní obrození jednotlivých lidských bytostí.

Aby se lépe porozumělo tomuto procesu, bude užitečné nejprve popsat strukturu lidské mysli a její dynamiku. To poskytne základ, na kterém může duchovní obrození postoupit ve svém duchovním pokroku.